

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. PAPNOVELDE-UTCA 8. Telefon száma 55-88.

EGYETÉRTÉS

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV. PAPNOVELDE-UTCA 8. Telefon száma 51-66.

Mai számunk főbb közleményei: Vészerők: Hércs Bécs ellen. Román kormányváltás.

Harcz Bécs ellen.

(Sz.) Az Ausztriával való közjogi és gazdasági szoros viszony nagyobb dicsőségére, Budapest székesfőváros im nyílt harczban áll Béccsel.

Ilyen dolgra vakmerősökdiük vélnék szemben Bécs. És Bécs magatartásában benne van a telivér osztrákok hangulata.

A vérszemét kapott ellenség szemcsézett hitványságait a nemzeti érzés minden föllobbanása nélkül türte a magyar társadalom.

viszteretere, érdekeit méltánylására, állami tekintélyünk valamelyes elismerésére: oktan politikai rendszerből kifolyó gyáva megadással viselvé magukat, még nagyobbra növesztették az osztrákok szarvait.

Nos, Budapest székesfőváros tanácsa okos és méltóságos határozatával érthető választ adott Béccnek. És most Magyarország fővárosa nyílt harczban áll Ausztria fővárosával.

Amde tegyük fel, hogy Lueger urék ostobaságát megtöri a hagyományos osztrák hasznosítás és érezvén az általuk teremtett helyzet roppant anyagi kárait, visszavonják határozataikat: a magyar társadalomnak meg akkor is meg kell maradnia a megtorlás utján.

veheti Béccsel akkor a hivatalos érintkezést; de baráti viszonyról nem lehet szó köztük sem. Annál kevésbé a magyar társadalom és a bécsi hepcziáskodók közt.

Budapest, július 13.

A szocialisták és a néppárt. A hácsmegei szocialisták — mint levelezők Bajáról írja — a jövő képviselőválasztásra me most erősen készülődnek.

Román kormányváltás.

Románban miniszterváltás van. Cantacuzino Gergely kormányra bocsátta lemondását és Karoly király meg a mai nap folyamán megbízta Carp Péter junimista újat a kabinet megalakításával.

Bukarestben Sturdza nyilatkozata után mindenki mosolygott, mert még a legbeavatottabb politikusi is azt hittek, hogy a új liberális kormány elnök egyszerre hősökdiük és nagyok. Senki sem gondolt arra, hogy Cantacuzino helyzete megrendült, mikor csak a mult szerdán a király meglepetéssel levelelben biztosította őt és miniszterársait változatlan bizalmáról.

gyen az anyagi zavarokkal küzdő országot megmeníteni a végső katasztrófától és politikai, szociális, anyagi és nemzetközi viszonyait olyformán rendezni, hogy az államháztartásban helyreálljon az egyensúly és a királyság visszanyerje külföldi presztizsét.

Cantacuzino bukása abban a pillanatban, mikor Sturdza nyilatkozta napvilágot látott, már elhatározott dolog volt, s hogy a román király szinte varázslattal intézte el a válságot, annak oka abban keresendő, hogy a kormányválság elhuzásával nem akarta kitenni Romániát annak, hogy a külföld, mely az utóbbi időben különben sem volt kiméletes vele szemben, megismételje kellenetlont kritikáit.

Cantacuzino bukásának okai a következő négy pontban foglalhatók össze: Cantacuzino kormányra jutása alkalmával kénytelen volt a konzervatív part régi kipróbált embereit felszámolni a kormányhatárolásban, a kik korunknál fogva is sok tekintetben elavult politikai dogmák szerint akarták igazgatni a modern viszonyok közé beillesztett fiatal királyságot.

A bukás legfőbb oka azonban Románia zárt közigazgatási viszonyában keresendő. Cantacuzino kormányra, hogy az országban dúló nyomorúságot enyhítse, az állami jövedelmek mesterességgel felszámolása mellett folytonos kölcsönökkel és az állami javak sokszor indokolatlan eladogatásával terhelte meg az országot. Ez eljárásával maga ellen zúdította Románia közvéleményét és koezzkötötte az ország hitéletét a külföld előtt.

De magában a kabinetben is ott volt Take Jonescu, a ki állandóan konspirált Cantacuzino ellen, Jonescu lévén ez időszert az ország első szónoka és legagilisabb politikusa — miniszterelnök akart lenni.

A Carp vezetése alatt megalakítandó miniszterium koalíziós lesz. Egyesíteni fogja magában az összes konzervatívokat, a mely befejezett tény természetesen maga után vonja Cantacuzinonak a politikai vezetőségétől való teljes visszavonulását.

Romániában azért volt szükség arra, hogy a tekintélyes Carp elnöksége alatt koalíziós miniszterium alakuljon meg, mert csak ez az egy ember képes ez idő szert a külfölddel való szoros baráti összeköttetést újra helyreállítani, biztosítani és továbbra fenntartani.

Nagy angol vereség Transzvalban.

Hetek óta először szólalt meg ismét lord Roberts, a búrok ellen küzdő angol seregek fővezére, s távirata nagy reménytel keltett Londonban.

Több, mint egy hónapja annak, hogy az angolok bevonultak Pretóriába, Transzval fővárosába, több mint egy hónapja annak, hogy London megunnepele a háború befejezését, s annak még sincs vége. Ha a tegnapi angol vereség nem bizonyítana is azt, hogy az angolok még mindig nem győztek le a búrokat, hogy még mindig nem urai a két kis köztársaságnak, két körülmény világosan elárulná.

Egy hónap óta folytatják a búrok a guerrilla háborút Roberts ellen, s ez alatt az egy hónap alatt elérték azt, hogy Roberts dacára is, a kit az angolok egy dél-afrikai Moltenek szeretnek kijátszani, elposványosodik az egész háború.

A „negyedik”.

— Irta: Szeredai László.

A tarokk... Hát igen a tarokk... a tarokkknak köszönhetem a boldogságomat uraim. Nem tudom, ki volt az a derek ember, a ki ezt a némes játékokat kitalálta.

Ugy történt, hogy egy szép napon nagyon egyszerű tuncéket észleltem magamon. Nagyokat sáhojtogtam, elabrándozva néztem a holdvilágos eget, hol sűrű, hol kacagni volt kedvem s a mellett verseket is kezdtem eszmálni.

Bálsan ismerkedtünk meg és tüstént megértettük egymást. Én megszerettem őt, ő megszerelt engem és mindketlönknek az volt a vágya, hogy örökre egymáséi lehessünk.

Miért ne? Fogalmozó vagyok ugyanabban a miniszteriumban, a hol a Miczi papája osztálytanácsos és határozatlan kellemes fiú is vagyok. Hat nem látom be, hogy miért ne tenném meg ezt a lépést? Ha én vagyok a Miczi papája, egy pillanatra gondolkodom azon, kimondjam-e a boldogító igent, ha ilyen derek, kedves fiatal ember állt be mint kérő.

Fájdalom, Szenczy Gábor egészen másképen gondolkozott. Nagyon udvariasan fogadott ugyan, mikor irakban beállítottam hozzá, nagy figyelemmel hallgatta végig szavaimat, a melyeket —

bevallom — nem nagy ékeszüléssel mondtam el, de mikor befejeztem a mondomakat, a legnagyobb határozottsággal így szólt:

— Kedves öcsém Sándor, nagyon sajnálom, de ebből semmire lesz. Az ön atyja, Dobronyi Lajos, igen jó barátom volt ugyan, az isten nyugtassa, sőt iskolatársak is voltunk és családja ellen legkevésbé se lehetne kifogásom. De tudja Sándor, nem tartom magat elég kemény embernek. Figyelemmel kísértem hivatalbeli működését, tudom, hogy mindig ön jár legelőbbben a hivatalba, önnek van rendezés a legtöbb restancziája és hogy őszinte legyenek, nem vagyok hajlandó leányom sorsát olyan emberbe bízni, a kiben olyan kevés a kötelességudvás, mint magában! Na, hát megmondtam... És most arra kerem, legyen olyan szives és kerülje jövőre a leányomat! Miczi sohase lesz az öné.

Hiába hivatkoztam és kijelentés után arra, hogy nekem hivatalra voltaképpen nincsen is szükségem, hogy megélek én az apámtól örökölt hatszáz hold után is és hogy csak azért vállaltam hivatalot, hogy legyen valami elfoglaltságom is, Szenczy papa hajhatalan maradt és én levertem, kétségbeesetten távoztam.

Miczi ugyan nem kerültem — lett is volna nekem ehhez való eröm! — de mind a ketlen nagyon szomorunk, nagyon csüggedtek voltunk az apai kosár miatt. És semmi reményünk se volt arra, hogy az öreg megváltoztassa azt, a mit egyezzer határozatként kimondott.

Miczi titkos találkozásainak esküvel fogadta ugyan mindig, hogy hi marad hozzám, nem megy máshoz és megvár, ha hatvan éves koráig kell is várnia rám, de ez vajmi röviden végzasztalás volt már nézve, a ki sokkal inkább vágytam a menyasszonyomhoz addig hozzájutni, a míg tízenyolcz éves.

A reménytelen szerelem gyötrelmeivel szomorú szivemben bandukoltam egy nyári délután az utcán. Épen ilyen nyári délután volt, mint a mai. A főváros utcáin meglátszott a sáson mór és én nagy unalmamban nem tudtam mást csinálni, mint hogy felmentem a klubba.

Negyünkön kívül nem volt mas a klubban, mint a szolga, a ki az előszobában legyeket fogdosott unalmában.

Észrevettem, hogy az én belépésem némi szenzacziót kelt az öreg uraknál és aztán tanujta voltam a következő diskurzusnak:

— Na hát, igazan nem érdemes nyáron feljárn ide! — Nem, csakugyan nem! Mindenki elutazott, alig jár föl vataki és lehetetlen összehozni egy partit! — Az már igaz! Csak legalább Molnar ne ment volna el fürdőbe... Borzasztó unalmas a nyári sáson!

— Rettenetesen unalmas! Csak legalább volna valami mód rá, hogy szerezzünk egy negyediket. De hat manapság olyan ritkák a tarokkisták, hogy az már valóságos botany. Az egész világ azt a nyomorult aloszt jatsza!

— Persze, persze!... Ah, a mai fiatalag! Léha, könnyelmű! Az én időmben intelligens fiatal ember nem nohelett föl úgy, hogy tarokkozni meg ne tanuljon. — Ezt Szenczy Gábor mondta és nyilván rám vonatkozott.

De én mélyen hallgaltam és csak figyelem tovább. — Jani — mondta az egyik öreg ur a klubbszolgának, a ki friss vizet hozott be — maga gondolkodhatna róla, hogy legyen egy negyedik a tarokkhoz. — Ekkor kijött az előszoba ajtaja.

Mind a három öreg ur varakozásteljesen nézett ki. Hatha olyan valaki jön, a ki negyediknek használható. Dehogy! Csak a levélhordó volt. — No hát — mondta Miczi papája — ugy látzik, a nyáron át már nem igen tudunk tarokkozni összehozni! — Ekkor én, a ki nagy kárörömmel láttam addig, hogy Szenczy Gábor micsoda kímán van a miatt, hogy nem tarokkozhatik, fölálltam, odaleptem az öreg urakhoz és azt mondtam: — Pardon... az urak tarokkozni akarnak? — Paskevics? Kérem, ha befognak, szivesen leszek a negyedik!

hallgat bennünket és nem árulja el, hogy milyen nagy tudomány rejlik benne?... Jani, hamar tarokk-jartaj!

Leültünk jatszani. Nehány partitje után konstaltatták rólam, hogy pompás fickó vagyok, a kinek a kezét be kellene aranyozni.

— Csakugyan, nagyon ritka dolog a mai fiatal embereknél, hogy ilyen jól tarokkozzanak. Fogadjá elismerésemel öcsém! — mondta Szenczy. — A sors, a derek sors, úgy akarta, hogy csaknem mindig én voltam a Miczi papájának a partneve. És micsoda játékokat csináltunk!

Egyszer egy szobajátékokt csináltunk meg (tulval, voltaltál, hogy királytal és pagat utimóval. Valóságai remektelten és Szenczy szinte extázisban volt, mikor azt mondta: — No, Sándor öcsém, ezt nagyszerűen csináltad!

Tegyezzt uraim, tegyezzt! Kell-e mondanom, hogy — micsoda nagy eredmény volt? Hát meg mikor egyszer behajítottam neki a huszonegyet. Akkor a lelkesedés mar nem is ismert hatart. Megszorította a kezemet és megindultan szólt: — Sándor öcsém! Jéte vasarnap legyen szerencsem egy csésze fekete kávéra. Majd nálam tarokkozunk... Mi? — Hát persze, hogy elmentem!

Milyet nézett Miczi! És különösen, hogy elbannit, mikor meghallotta, hogy a papája letegez! — Azontul mindennapos vendége lettem Szenczyék házában. — Miczi papája alaposan megváltoztatta a rólam táplált nézetet. Elismerte, hogy a ki olyan jól tud tarokkozni, mint én és a kinek hatszáz hold földje van, az csakugyan megengedheti magának, hogy a hivatalában restancziák legyenek.

Egy este, mikor hat tarokkra bementam a pagat utimot és fényesen meg is csináltam, megkaptam a legnagyobb jutalmat, melyet ember a tarokk-partnerjélt várhat: Szenczy nekem ígerte a Miczi kezét. — Ugy-e kedves apósom, hogy így volt? — Tehát hozzafoghatunk, ha úgy tetszik... — A tarokk... Hát igen a tarokk... Annak köszönöm a boldogságomat. — Miska, te osztod...

AZ ÖRÖM VALLÁSA.

— REGÉNY — 17

Irta: TIMÁR SZANISZLÓ.

— Ne említsd most, kedvesem — felelé Amália és két kezébe fogta a férfi szép arcát — nem szeretek rád gondolni abban a pillanatban, a mikor oly hosszú idő után viszonlálunk.

— Ne gondoljunk hát rá — szólt Nimród és Amália ajkát az óvével beszivta, mintha lelkenek tartalmát akarta volna meginni. — De valamire mégis szeretnék feleletet — kérde szünet után — a mi nagyon égyet. Tudod arra... — Amália a keblére rejtette arcát.

— Igen, észrevette — mondá azután sugva, a nélkül, hogy a férfi szemébe nézett volna. Egy kicsiny megmaradt női szemérem kissé arcába hajította a vért. — Észrevette?! — kiáltott Nimród — és mit szólt? — Nem szeretek erre visszagondolni. Nem az, a kinek gondoltam. Azt hittem, ostoba üres, jelentéktelen. Pedig nem az; dehogyan az, dehogyan az! Féktelenül szenvedélyes, erőszakos és veszedelmes is. Legalább azt hiszem, hogy van benne valami, a mi veszedelmes.

— Beszélj el hát, hogyan történt? — Nő gatta Nimród az asszonyt, a kinek pírulása már elmúlt. — Erőszakkal rám tört és tiltakozásom ellenére birtokába vett. Oh, mennyit szenvedtem István; mily kimondhatatlan szenvedtem! Ner árult el semmit, csak négy napig nem kézeletdett hozzám és én jól kiszámított haditervvel végre fölkerestem. Fölálltam neki a vá lást. Hallani sem akart róla. Képzeld, szeret engem! Azzal a lángoló, heves szerellemmel, a melyre képesek nem tartottam, de a mely, úgy látszik, végzetes rám nézve. Szeret, noha értesemre adta elég világosan, hogy tud valamit a multamból. Én nem tagadtam semmit. Minek is tagadtam volna? Nincs nyomorultabb olyan nőnél, a ki erősiteni akarja érintetlenségét, a mikor úgy is tudja, a mit tud, olyan férjfel szemben, a kit lelke mélyéből gyűöl. Mert gyűlölöm azt az embert, István. Gyűlölöm szerelmét, éleltsáért, még frfiasságáért is, a melyet nem tudok eltagnadni tőle.

mondva a búroknak két támpontjuk van. Az egyik a lydenburgi hegység mellett, tehát Transzvál keleti részén, a másik pedig Orange északi részén a Sárkány hegységnél. A búrok állítólag még mindig rendelkeznek 15—20 ezer harczossal, tehát a helyzetük nem olyan reménytelen, mint az ember gondolná, a mint azt tegnapi nagy győzelemük is bizonyítja.

Mind a két harczterőről kevés hír érkezik, s ez kedvezőtlen jel az angolokra. Mert annyi bizonyos, hogy az angolok Pretória elfoglalása óta nem arattak diadalt, máskép Roberts azt jelentette volna, még sokkal inkább, mint a tegnapi vereséget. A mi a szárványosan érkező hírekből megállapítható, az abban áll, hogy a Vél folyótól északra, tehát Transzválban egész tegnapig nagyobb volt a nyugalom a harczterében, mint Orangeben. Lord Roberts kiadta a jelszót, hogy a transzváli búrokat még mindig elismeri hadviselő felekként, mert Transzvál annexióját még nem mondta ki, az orangei búrokat azonban egyszerűen lázadóknak deklarálja, mert Orange ma már annektálva van. Ez azonban nem változtat semmit azon a tényen, hogy az angolok csakis csapatuknak közvetlen közelében uralni a földnek, néha még ott sem, de mielőlt valahonnan kihúzzák a lábukat, oda van hatalmuk is, a befolyásuk is, a tekintélyük is.

És ez a helyzetük egyforma Orangeben is, Transzválban is. A búrok, bárhol jelenik is az angol tudósítások, egyelőre még nem is gondolnak arra, hogy megadják magukat, sőt mint a tegnapi nap is bizonyítja, folyton támadnak. Folyton nyugtalanítják az angolokat, s ha nem arattak is föltöltött dőntő győzelmet, mint a hogy guerrilla háborúban s ilyen aránytalanul kisebb számban nem is lehet győzelmet aratni, de nem szenvednek veszteségeket, s borzasztó kelemetlenségeket okoznak az angoloknak. Az angolok egy ideig abban reménykedtek, hogy majd éhen vesznek a búrok, de ezeknek ez eszük ágában sincs, sőt az angolokat ehezük tég meg az által, hogy hol itt, hol ott fogják el élelmészeti szállítmányaikat. A mi a tömeges fegyverbeszolgáltatást illeti, a mit a londoni lapok annyira ki tudnak szemezní, az sem sokat ér, mert mikor a búrok mostanában elfogták a tizenharmadik yeomany s a negyedik derbyshire zászlóalját és százhatalvan skót vadászt, egyszerre 1200 angol Lee Melford-fegyvert szereztek meg az összes hozzáfutó municióval. Ehhez még tegnap szereztek hozzá néhány száz puskát és sok mindent.

A legkellemetlenebb azonban az angolokra a tegnapi vereségen kívül az, hogy egy búr csapat átfordította déli irányban azt a kordont, melyet Rundle és Brabant vontak s így az angolok háta mögé kerültek. A kordonnak átfordítása nem volt ugyan nehéz, mert mindössze csak kilencz ezer angol katonát alkotta, de az angolok sokat reméltek tőle s főleg azt várták, hogy ezzel majd az élelmészeti vonalakat hirtelen elvágják. Ez tehát nem sikerült Rundlenek és Brabantnak. Épp úgy, mint nem sikerült Brabantnak, Hunter, Barton és Macdonald egyesült csapatainak az a másik nagyszabású terve sem, hogy bekerítik Devet búr seregét.

Mindent csak nagy és nehéz térképtanulmányok után lehet így megállapítani, mert Roberts vagy egyáltalán nem küldött az utóbbi hetek alatt jelentéseket, vagy pedig oly szűk szárukat küldött, hogy azokból vajmi nehéz a harczterei helyzettel tisztázni jönni. Aból a kevésből is azonban az az egy, mint említettük, napnál világosabban kiderült, még ha a tegnapi vereség híre nem érkezett még is, meg, hogy a háborúnak még épen nincs vége. A gonosz búrok azt az időt, a mit sokkal hasznosabb dologra, például az angol nyelv tanulására fordíthatnának, még mindig azzal töltik, hogy megtámadják az angol szállító vonatokat, szétrombolják az utakat és a hídatokat, s egész

váratlanul megjelelnek, mint tegnap is, oly helyeken, a melyek pedig már lájdóndékon „annektált” vannak. A harc az egész vonalon folyik, s Roberts három hét óta nem tudott egy lépést sem előre tenni. Bullernek pedig — olvasóink talán még emlékeznek erre a névre — a ki a múlt év október 30-án azt mondta Fokvárosban, hogy január 1-én kilövi az angol lobogót Pretóriában, teljes nyolcz hónapra volt szüksége, hogy Transzvál határáig is eljusson, és csak néhány napelőtt ért el végre Pretóriába, hosszu kínlódas után, de így is Roberts segítségével. Ugy látszik, a hol megjelelnek, ott vereség jár a nyomában.

Alig vonult be Buller Pretóriába, a háta mögött a búrok megszállták ismét Utrecht, s újra fenyegetik a Natábla vívó vasutat. Az orangeiek Steyn és Devet vezelése mellett sehogy sem akarják megengedni, hogy az ott operáló angol táborok „megtisztítsák” az országot; lord Methuen, a londoni hölgyek kegyence s a walesi herceg barátja a napokban 8000 bírkát fogott el a búroktól s ez olyan győzelemnek számított, hogy az ő ostobasága folytán Devet mellett könnyű szerrel fogott el hatszáz angolt. Vrede város is, mely Lindleytól nyugotra fekszik s melynek holland újsága a napokban már angol nyelvvel jelent meg „Vrede Standard” címmel, ismét a búrok kezében van s miután egy Londonon keresztül érkezett távirat szerint Ficksburgnál napok óta folyik a harc s miután angol győzelemről onnan mindaddig hír nem érkezett, valószínű, hogy ettől a naptól határ mellett fekvő kis várostól a búrok elkergették az angolokat; lehet, hogy holnap már ennek a híre is itt lesz.

Paget angol tábornok jelentése szerint az orangei katonaság kormányá Bethlehemben van, s ez annál csodálatosabb, mert hogyan lehetséges az annektált Orangeben az angol kormányt kivül még más kormány is. E mellett Bethlehem is, meg Szekel is, a hol most a harc folyik, 300 kilométernyire fekszik délre Pretóriától, az angol sereg főhadiszállásától.

Ilyen körülmények mellett érthető, hogy az angol közönség kezdett ismét ideges lenni. Roberts, a nemzeti hő, olyan kevés győzelemről számolt be és a londoni hadügyminiszterium napról-napra ős névsorokat adott a halottokról és sebesültekről. Az angol nép kezdett kételkedni abban, hogy a háború véget ért s ma az aggodalmuk igaznak bizonyult. Nitralsnecknél Roberts jobb szárnya vereséget szenvedett s foglyokban, halottokban, sebesülteiben, municióban nagy veszteség érte az angol sereget. Pedig Angliának eddig is már hetvenkét ezer emberébe került a háború.

Minden jel arra mutat, hogy ez a szám meg fogja haladni a háború végeig a száz ezret.

Igazán szegénytelen ez, ha meggondolja az ember, hogy a búrok még a háború elején sem rendelkeztek többel 40 ezer emberrel, s hogy a számuk ma sem több tizenöt-husz ezernél, míg az angoloké majdnem háromszáz ezert rugott.

Ma érkezett távirataink a következők:

London, július 13. Roberts lord táviratozza Pretóriából tegnapi kelettel:

A búrok tegnap elszánt támadást intéztek jobb-szárnyunk ellen. Sajnálatos kell jelentenem, hogy sikerült elfoglalniuk Nitralsnecket, a melyet egy század sörke-skót, két ögyu és a lincolshire-i ezrednek két százada tartott megszállva. A búrok hajnalban támadtak ránk tulnyomó erővel, elfoglalták a söröson uralkodó dombokat és gyilkos puskatüzelést kezdtek a kis ögyüre. Nitralsneck körülbelül tízennyolcz mértőlönyire van Pretóriától, a rustenburgi öszkekötés vonalon. A harc egész nap tartott. Segítséget küldtem emberemnek, de mielőtt a segítség megérkezett, az örség meg volt verve és a skót lovascsapatainak nagy része

az ellenség foglya lett, mert lovak kimerültek. Azonkívül még kilenczven embert fogtak el a búrok a lincolshirei ezredből. A veszteségek jegyzékét még nem kaptam meg, de a tállott tartók, hogy veszteségünk nagy.

Ugyanakkor megtámadták előőrseinket Derdepornál. A 7. testőrdragonyosoké egészen tartotta sakkban az ellenséget, én pedig erre visszavontam tartalékcsapatunkat. Nem lett volna talán nagy veszteségünk, ha csapatunk az erdőben elrejtett búr csapatokat angolokká nem nézték volna.

Pretória, július 13.

Az angolok pretóriai vereségének részleteiről a következőket jelentik: A Lincolshire-ezred öt százada kedden delután a Nagelsberg-szoroshoz érkezett, hogy azt megtartsa, Három század a sorost szállotta meg, míg a többiek a síkon maradtak. A midőn tegnap reggel hajnalhasadtakor az előőrök felől, a melyek a várostól északra egy kis kopjén állottak, lövések hangzottak, a nyugaton fekvő kopjékon megjeleltek a búrok és hűvezetést kezdtek. Erre zavar támadt, de az ezredes parancsára a legénység csakhamar megszálotta a sorostól nyugatra fekvő kopjét. Azután az egész napon hevesen tüzeltek. Két ágyút, melyek seotgrésypatok fedezték alatt voltak, a kik a főcsapat előrészen voltak felállítva, vitez ellentállást után elfoglalt az ellenség. Majdnem az összes embereket megölték, vagy megsebesítették. Egy Maximágyú örmesterének 7 önkéntes segítségére sikerült szokatlanul türelmet folytatni, a mit a Lincolshire-ezred vitélő viszonzolt. Két óra felé az ellenség a brit hadállás baloldalán jelent meg. Egy tized és 15 ember megsebesítette az ellenség megtámadását, ezek közül 14-et megölték, vagy megsebesítettek. A Lincolshire-ezred három századot tökéletesen körülzártak. Miután lövészerük elfogyott, jól fedett állást kerestek és feltöltött szunyogvart vártak az ellenség támadásait.

London, július 13.

A Reuter-ügynökség jenteli Fokvárosból tegnapi kelettel: Roberts lord visszavonta azt a proklamációt, a melylyel a johannesburgi bányák üzemét korlátozta. A hol szükségesség mutatkozik, megengedik a bányákra újramegkezdést és kedvezményeket adnak a községen és a munkások megsebeszése tekintetében. Néhány bányában már újra megkezdtek a munkát.

London, július 13.

A Reuter-ügynökség jenteli Simlaból: Egy további hadosztales parancsot kapott, hogy majd készen tartsa a kínai szolgálat számára. A Kínába küldendő csapatok között vannak a Black-Watch-ezred, a Shropshire-ezred, a 20. Pundschab-ezred skót vadászai, a 6. bengáliai gyalogezred és vadászok.

London, július 13.

A boxerek száma folyton erősen növekedik, a mióta a gyaloghítohordók és talyigatollók Kínában oly népes osztálya, mely mintegy 12,000,000 embert számlál, a boxerek mozgalma hoz csatlakozott. Ezek a munkások a vasutak által existenciájukban veszélyeztetve vannak, mert eddig ők maguk látták el az egész forgalmat és ők szolgáltatják azt a nagy emberanyagot, mely most naponta a boxerek seregét szaporítja.

London, július 13.

Egy július 4-ről kelteztet tencsini jelentés azt mondja, hogy az európai kontingensek között uralkodó egyenlenség a katonai miniségek nagyon megnehezíti. Kiseb, de egységesebb kontingensek többet végeznek. Mindegyik parancsnok csapataival azt teszi, a mit akar. Tartanak ugyan közös értekezleteket a fővezérek, de a többség határozatai az egységre néve nem kötelezők. Nemrég elhatározták a kínai városok ostromát, de az orosz parancsnok megtagadta részvételét csapatjainak faradásá miatt. Időközben a kínaiak erősebbekéket kaptak és a terv végrehajlatlan maradt.

London, július 13.

Az egyetértés hiányának egy további bizonyítéka a következő eset: A német parancsnok elfoglalta az egyetemet és kilüzte a német lobogót. Ez ebben a tencsini amerikai konzul tiltakozott, mert az egyetem amerikai vezérlet alatt áll és annak teke amerikai bírtok.

Köln, július 13.

A meggyilkolt Keller háro családja, mint a Kölnishe Volkszeitung Ministerből jenteli, a kantoni német konzul közvetítésével résztvételirát kapott Li-Hung-Csangtól.

Brüsszel, július 13.

Beavatott kördők a határbelől a kínai lárdeben való eddigi egyetértést platonikusnak jentik ki, mert az egyes hatalmak részéről külföldi csapatok számát és a körös fővezér kinevezését illetőleg nincs még meggyezés és különösen Oroszország, Japán és Anglia közt uralkodik nagy féltékenység.

Borsósló, július 13.

A Schlesische Zeitung szerint a Kínába küldendő új német csapatok jövő kedden szervekedési helyeken gyülekeznek.

Berlin, július 13.

A Tencsinben hatalmon levő kínai feridárol Zamermann tencsini német konzul egy maj 2-ard kélt levelelen követeléstleg nyilatkozik: A tencsini király a legjobb benyomást kel. Különben érdekelt volt megismerkednem Totsion tábornokkal, a tencsini kantoni iskola parancsnokával. Ez a tábornok a porosz lichterwalde kadetsiscolaban nevelkedett és osztrak-magyar katonai szolgálatban is állt. Különben beszél és ír nemetl és nagyon jól szolgálatot tettebe a konzulok és a kínai hatóságok közt való félbehajlásával.

Róma, július 13.

Hiteles értesítések szerint a kínai háborúba két új zászlóaljat mozgósítanak. E csapat július 20. és 25-ike közt fog elindulni és ágyukkal is el lesz látva.

Berlin, július 13.

A Tencsinben hatalmon levő kínai feridárol Zamermann tencsini német konzul egy maj 2-ard kélt levelelen követeléstleg nyilatkozik: A tencsini király a legjobb benyomást kel. Különben érdekelt volt megismerkednem Totsion tábornokkal, a tencsini kantoni iskola parancsnokával. Ez a tábornok a porosz lichterwalde kadetsiscolaban nevelkedett és osztrak-magyar katonai szolgálatban is állt. Különben beszél és ír nemetl és nagyon jól szolgálatot tettebe a konzulok és a kínai hatóságok közt való félbehajlásával.

Köln, július 13.

Az egyetértés hiányának egy további bizonyítéka a következő eset: A német parancsnok elfoglalta az egyetemet és kilüzte a német lobogót. Ez ebben a tencsini amerikai konzul tiltakozott, mert az egyetem amerikai vezérlet alatt áll és annak teke amerikai bírtok.

Köln, július 13.

A meggyilkolt Keller háro családja, mint a Kölnishe Volkszeitung Ministerből jenteli, a kantoni német konzul közvetítésével résztvételirát kapott Li-Hung-Csangtól.

Brüsszel, július 13.

Beavatott kördők a határbelől a kínai lárdeben való eddigi egyetértést platonikusnak jentik ki, mert az egyes hatalmak részéről külföldi csapatok számát és a körös fővezér kinevezését illetőleg nincs még meggyezés és különösen Oroszország, Japán és Anglia közt uralkodik nagy féltékenység.

lehet következtetni, hogy Pekingben rémuralom van a kormányon.

London, július 13.

Végképpen elúnt az optimizmus, a melyet a legutóbbi, reménytel bízattal sanghaji táviratok kellettek. Majdnem egészen bizonyos, hogy az a pekingi úzenet, a melyet Seng kínai vasuti igazgató Warren sanghaji brit konzullal közölt, a mely szerint a pekingi európaiak július 3-án még éltek, tudatos gaz hamisítvány volt. Ugyanezt hiszik arról a jegyzékéről is, a melyet a washingtoni kínai követ az Egyesült-Államok kormányának adott. Mind a két értesítésnek csak az volt a célja, hogy a pekingi mérszárlás borzasztó részleteinek közzétételét lehetőleg sokáig halogassák. A Daily Telegraph ennek következtében azt ajánlja, hogy a hatalmak Li-Hung-Csang kantoni, Jun-Szi-Kaj sanghaji és Liu-Hun-Ve nankingi alkirályt minden lehető módon arra kénszerítsék, hogy a Pekinggel való érintkezésre rendelkezésre álló minden eszközt nekik átadjanak, hogy így haladéktalanul megtudhassák az igazságot a pekingi európaiak sorsáról.

London, jul. 13.

Tencsinben az európaiak helyzete vígtelenül válságosra fordult. Óriás baj, hogy a csapatok parancsnoksága nélkülözi az egységet. Úra jentik nagy határozottsággal, hogy a kínaiak azt a három-ezer orosz katonát, a ki július 1-én Peking felé elindult, utközben teljesen megsemmisítették.

London, július 13.

A Daily Mail szerint északi Kína hivatalos köréhez az a jelentés érkezett, hogy július 6-án este a boxerek Thian herceggel vesérléte alatt a még fenálló két kőtséget ostrommal megtámadták és bevették. Valamennyi európaiakat lezáraztálták, csak kettőnek sikerült menekülni. Hir szerint King herceg is elesett a védelem alatt. Shangaiba a császár és a régens-császárné hamisított aláírásával ellátott ediktum érkezett, mely felhívja a lakosságot az európaiak kiirtására.

Páris, július 12.

A shanghaji francia telephoz azzal a kérelemmel fordult a francia kormányhoz, hogy küldjön ki hadihajókat, mert Shangaiban a helyzet fenyegetővé kezd válni. Mint most jentik, Shangaiban az alsóbb néposztályokban fényleg erős mozgalom uralkodik, minek következtében a magasabb körökben valóságos pánik ütött ki. Hiteles hírek szerint az utóbbi napokban nem kevesebb mint 10,000 család hagyta el Shantait.

Zürich, július 13.

Egy itteni kereskedő czég, melynek több kínai városban telepei vannak, tegnap Shangaiból és Kantonból kábeltáviratot kapott, mely szerint az angol lapok hírével ellentétben egész Közép-és Dél-Kínában csend uralkodik és az üzletek zavartalanul folynak. Egy itteni fiatal kereskedő, a kinek Kínában nagy kereskedése van, két nap óta nászatúrán volt. Egyszerre táviratot kapott, hogy rakatárát légezték. Erre azonnal visszautazott Kínába.

London, július 13.

Az estilapok jentik, hogy ma délelött Pekingből hivatalos távirat érkezett Londonba, a mely szerint az összes pekingi idegeneket e hó 6-án meggyilkolták. A Reuter-ügynökségnek erre vonatkozó kérdésére azt válaszolta a külügyi hivatal, hogy semmit sem tud a dologról.

Washington, július 13.

Az Egyesült-Államok sanghaji főkonzulja táviratozza: A santungi kormányzó távirata szerint a boxerek és a katonák a július 7-iki végső támadás előtt bombázták a követéseket. A kormányzó a legnagyobb aggodalomban van a körövek és Pekingben levő kínai barátai miatt. A főkonzul hozzateszi, hogy általában a legrosszabbtól tartanak. A kantoni amerikai konzul jenteli, hogy Li-Hung-Csang helyet foglalt le ma

gának az „An-Ting” kínai gőzösön. Az észák felé való elutazás napja azonban még bizonytalan.

Brüsszel, július 13.

A belgiumi külügyminiszterium a shanghai belgiumi főkonzultól ép most a következő táviratot kapta:

A boxerek a Nis tábornok vezérlete alatt az kormánycsapatokból Peking felé haladnak nagy veszéget szenvedtek. Nis tábornok csapatai utat iprholnak nyitni maguknak Pekingbe, hogy az európaiaknak segélyt vígjenek.

London, július 13.

A Reuter-ügynökség jenteli Simlaból: Egy további hadosztales parancsot kapott, hogy majd készen tartsa a kínai szolgálat számára. A Kínába küldendő csapatok között vannak a Black-Watch-ezred, a Shropshire-ezred, a 20. Pundschab-ezred skót vadászai, a 6. bengáliai gyalogezred és vadászok.

London, július 13.

A boxerek száma folyton erősen növekedik, a mióta a gyaloghítohordók és talyigatollók Kínában oly népes osztálya, mely mintegy 12,000,000 embert számlál, a boxerek mozgalma hoz csatlakozott. Ezek a munkások a vasutak által existenciájukban veszélyeztetve vannak, mert eddig ők maguk látták el az egész forgalmat és ők szolgáltatják azt a nagy emberanyagot, mely most naponta a boxerek seregét szaporítja.

London, július 13.

Egy július 4-ről kelteztet tencsini jelentés azt mondja, hogy az európai kontingensek között uralkodó egyenlenség a katonai miniségek nagyon megnehezíti. Kiseb, de egységesebb kontingensek többet végeznek. Mindegyik parancsnok csapataival azt teszi, a mit akar. Tartanak ugyan közös értekezleteket a fővezérek, de a többség határozatai az egységre néve nem kötelezők. Nemrég elhatározták a kínai városok ostromát, de az orosz parancsnok megtagadta részvételét csapatjainak faradásá miatt. Időközben a kínaiak erősebbekéket kaptak és a terv végrehajlatlan maradt.

London, július 13.

Az egyetértés hiányának egy további bizonyítéka a következő eset: A német parancsnok elfoglalta az egyetemet és kilüzte a német lobogót. Ez ebben a tencsini amerikai konzul tiltakozott, mert az egyetem amerikai vezérlet alatt áll és annak teke amerikai bírtok.

Köln, július 13.

A meggyilkolt Keller háro családja, mint a Kölnishe Volkszeitung Ministerből jenteli, a kantoni német konzul közvetítésével résztvételirát kapott Li-Hung-Csangtól.

Brüsszel, július 13.

Beavatott kördők a határbelől a kínai lárdeben való eddigi egyetértést platonikusnak jentik ki, mert az egyes hatalmak részéről külföldi csapatok számát és a körös fővezér kinevezését illetőleg nincs még meggyezés és különösen Oroszország, Japán és Anglia közt uralkodik nagy féltékenység.

Borsósló, július 13.

A Schlesische Zeitung szerint a Kínába küldendő új német csapatok jövő kedden szervekedési helyeken gyülekeznek.

Berlin, július 13.

A Tencsinben hatalmon levő kínai feridárol Zamermann tencsini német konzul egy maj 2-ard kélt levelelen követeléstleg nyilatkozik: A tencsini király a legjobb benyomást kel. Különben érdekelt volt megismerkednem Totsion tábornokkal, a tencsini kantoni iskola parancsnokával. Ez a tábornok a porosz lichterwalde kadetsiscolaban nevelkedett és osztrak-magyar katonai szolgálatban is állt. Különben beszél és ír nemetl és nagyon jól szolgálatot tettebe a konzulok és a kínai hatóságok közt való félbehajlásával.

Róma, július 13.

Hiteles értesítések szerint a kínai háborúba két új zászlóaljat mozgósítanak. E csapat július 20. és 25-ike közt fog elindulni és ágyukkal is el lesz látva.

Gyűlölem, mert magávé telt, gyűlölem, mert családtag benne s gyűlölem, mert olyan fenyegetőleg beszél, mintha hülsen cselődjéhez szólt volna. De épen azért szeretlek téged annál jobban. Te is végeztem vagy, mint ő. Nem adlak oda senkinek, a minthogy jószámból nem adom magam oda senkinek. Tied vagyok egészen és annál erősebben, minél inkább látom annak az embernek a fenyegető alakját.

Amália lecsúszott a férfi lábai elé térdre. Ez kezeit átengedte neki, a melyeket az asszony csókcsókkal borított. Nimród lehajolt hozzá, arcát kezeivel megérintotta és bibelo mozdulatlan játszott keblén a ruhával és annak kapacit feszíteni kezdte.

A láng kicsapott a nő arcára és egész testében megérintett. Nem hátrított el Nimród kezét, a ki mindig merészebb lett.

— Nem átkozom már s sorsomat, István — folytatta Amália mátyegy ízban — hogy végeztünk nem kapcsolt, nem kapcsolható bennünk egybe örök irigyre. Átkoztam egykor; nem abban az órában, a mikor a tied lettem szívem sugalata szerint, hanem akkor, a mikor te a másé lettél. Most már látom, hogy jól van ez így. Az én szívem újong, ha arra gondolkok, hogy bünt kell érjed elkövetnem: hogy veszély ólálkodik körülöttem, ha karjád közt pihenek. A nyugodt boldogság talán nem nekem való. Talán megölte volna szerelmemet, ha törvényes irigyhöz egyesültél volna. Így mindig újra meg kell érdemelnem a gyönyört, a melyben részeselek. Ugy-e, István?

Nimród a fejével bóliottat. Ő nem hevesége átragadt rá és érezte, a mint vérenek folyama heves hullámzásba jutott. Amálát erős karokkal fölemelte és újra ölébe ültette. Mily szép is volt ez a nő ebben az odaadásban, az engedékenység pillanatában. Az antik világnak nem volt olyan puha istennője, a kinek bőre simább, vére lángolóbb lett volna, mint ez asszonyé. A ki a szerelemnek extáziásában annyi erőt fejt ki a győngyészben, annyi bájt a féltékenységben. Nimród elborulva nézte és szinte csudának tartotta, hogy ime: ez a nő ismét az óvé egészen; teste-lelke ki van szolgálátva neki és önként szolgálátta át magát a vulkánikus szenvedélyű nő, a ki csak annál langolóbban tud szeretni, minél inkább kíséri a bün szellemre a gyönyört.

— Most már daczból is, most már büszkeségből is örökös és halálös ellensége vagyok. Beszéltek nekem éreányról, törvényes kötele-

segről, ég és föld boszjárol — folytatta szünet után Amália. — Micsoda badarság ez. Olyanoknak való talán, a kik reszket, vagy buták ahhoz, hogy saját maguknak törvényeket és szabályokat csinálni tudjanak. Én más fajtából való vagyok. Én megcsinálom magamnak a törvényeimet és azok szerint rendezem be életemet. Engem annyafogynyelvű formulaja és pap szeritása nem fog bilincsekbe verni. Csak szorítás magához erősen — folytatta és beszédes ajkait odanyújtotta neki — erre téged az a jog hatalmaz föl, a mit én adok nekéd, István. Egy életünk van az egész örökkévalóságban át; egyszer vagyunk emberek itt lenni a világegyetemben; és ez egyetlen életünk; tele ószonokkal, óhajokkal, vágyakkal, szenvedélyekkel, fohászava akaratall és sokszoros képességekkel, földinduló másók akaratának elavult, penészes törvényeknek és konvenzióknak? Nevetéséket! Ugy-e nevetéséges. De ha már hadat kell izenni, há hadat izenek valamennyinek, de legkivált neki. Lászuk, ki lesz az erősebb, ki a kitaróbb, ki a győztes? Pítytet hányok fenyegetéséimek, ama jogoknak, a melyekre bünt túmaszkodik és a melyek védelmezik, a mikor brutális eljárásra vetemedik! Pítytet a világnak, a mely azt mondja, hogy én vagyok a büns, nem ő, a ki szerelem nélkül, hiányában a benső kapcsolatok, az hiszi morális dolgot követ el, ha igazán feleslegé tesz. Ő az erkölcstelen, ő az alávaló, mert az az igazi konkubinátus pap áldása daczára, ha ilyen egyesítés jön létre. Igen, igen! Ez az, a mit mindjárt kellett volna mondanom — tette hozzá a gondolatlót elkapva — akárkie vagyok, tied vagy a napszámosé, mihejyt szívem sugalata követem, erkölcös vagyok pap és anyakönyvvizető nélkül is; de erkölcstelen vagyok és eikárhozott az egész életen át, itt meg ott ésem, ha önként odaadom magamat annak, a ki gyűlölök és megvetelek. Ne vesse szememre senki, hogy magam választottam őt. Én tisztán képzeltem ezt a házasságot. Azért választottam, mert azt hittem: ő az egyetlen, a kinek nem lesz számdéka és bátorsága akaraton ellenére közeliidni hozzám. Azt hittem így fog maradni, miután leányam már csak az a sorsa, hogy férjhez menjen. Ő beszemészte ezt a tisztaságot és azért lelke rajta, ha kárhozzát éri.

Amália ismét föluggrott. Keblén a ruhakapcsok föl voltak nyitva, a patyolat fehér inget át villogott ki még fehérébb bőre. Mozdulat

az extázis tetőfokát áruhták el; minden tagjában reszketett és homlokán a fenyegető kifejezés, szemében a pusztító tűz még erősebbé vált, mint az imént. Ugy állhatott egykor a haragos Junó az Olimpuson, a mikor tulvilágit szenvedélye ellentétébe hozta halhatatlan istennével.

— Igazam van-e? — kérdé, mialatt karjait ölelésre tárta.

— Csak beszélj tovább — szólt Nimród, közel huzva őt magához — hangdoban zene van és így beszédesen százszor szebb vagy meg...

— Ne szólj most szépségről — mondá Amália és rózsás kezével eltakarta Nimród száját — most azt akarom tőled hallani, hogy lelkünk egy-e a gondolkodásiban is?

— Igazam van, igazam van — nyugtatta meg nevetve István és csókba fillasztotta a lángoló nő további szavaát.

Ő nevetett és csókoit. Talán nem is hallgatót oda; talán lelke messze járt innen az öröm és csöndes tanyájáról; talán, ha odafigyelt is, nem tudta fölfiggni a nő szavaának jelentőségét. Mert lelkének tényleg nem volt mlyesége. E nőhöz képest nagyon közönséges és jelentéktelen férfú volt. Amália minden romlottsága mellett valóban föltötte állt jelentőség dolgában. Így gondolkozott talán minden nagyobbásbasu courtesane; a Pompadourok, Dubarryk egész gárdája, a kik ártotték a törvények és konvenziók rabilliseit és magoknak erkölcsi törvényeket csinálva föllelemkedtek, vagy aláülyöttek a világ törvényeinek. Így gondolkoztak és ilyen erkölcsi alapon álltak, a kik a szerelem csókjával és a szenvedély fogtüzétől hajtatta rányomták korukra az erkölcstelenség bélyegét, nem tördévén vele, ha egy egész erkölcsi read darabokra török és romokba hull miattuk.

Nimród karjában tartotta a vonagló asszonyt, a ki arcját könyveivel áztatta és hol sírva, hol nevetve, hol átkozódva és féktelenkedve emegde ájt magát az ölelésnek.

(Folytatása következik)

A világ leghírbű emberet. Egy utazó Afrika nyugati partvidékén egy vad embertörzset fedezett fel, a melynél csunyább már alig akadhat. Ezek magukat rendkívül szépeknek tartják s mindenféle módon törekszenek arra, hogy külsejüket díszítsék. Mint a tengerpart legtöbb laka

A Wolfi-kelettel: I földön át e kapott, a m hogy gyors resere, a k jék. Li-Hun

